

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra ASMADÆUS

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 450. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889641052080/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

han havde stukket Asmadæus i Haanden. Saa drak de og stirrede i Tavshed rundt i den lille Stue og drak paa ny. Ude i Køkkenet snøftede Madammen og raslede med Ringene paa Komfuret, oven over gik en Vugge, og inde ved Siden af sang de en Julesalme.

Asmadæus var den første, der tog Ordet. Han satte den tomte Bajer ved Siden af Tællepraasen i Vindueskarmen.

- Ja, glædelig Jul, som han sagde, Herren! sagde han og trykkede dem hver og en i Haanden, ogsaa Madammen ude i Køkkenet; men af hende fik han kun Fingrene, og hun havde straks travlt med noget andet.

Saa gik han over Gaarden, med Julesalmen i Hælene, og ud paa Gaden.

Nu var det mørkt, Lygterne stod tændte og Kirkeklokkerne ringede.

Der laa nogle Træsplinter paa Gaden. Han saa paa dem og kom til at tænke paa Borde og Stole, kom i et eneste Sus til at tænke paa Stuer, Hjem, Julesalmer og sammenfildrede Mennesker.

Og før to Timer var gaaet, vandrede Asmadæus i den sorte Nat under Dyrehavens susende Trætoppe, ene og fri, løsladt, uden Ejendom og uden Sorger.

Og da han laa i det varme, duftende Hø og hørte Dyrene gumle eller pruste i Søvn, slog hans Hjærte med de glædeste Julehærter hele Verden over.

Han sov den udslagne Nat og vaagnede først, som Dagen saa smaat lysnede.

Der var varmt i Høet; men uden for saa han Sneen falde, og Skoven stod og klagede sig og klagede sig. -- saa langt og tungt og saa evindeligt. Og Dyrene krøb sammen i Klynger og virrede med de usselige Halestumper.

Asmadæus havde lettet sig paa Albuen og stirrede ud i den --

hvad Jord og Himmel angik — grænseløse Frihed. Saa strakte han sig langt og grundigt, og vendte imens Øjnene mod Tagets Straa, sænkede omsider langsomt Hovedet og stirrede atter ud, som havde han levnet det derude Tid til at forandre sig og Solen Stunder til at bryde igennem.

Men ingen Ting var sket.

Han sank, med hele sin Krops Vægt, sank eftertrykkeligt tilbage i Høet og lagde Hænderne under sin Nakke.

Dette saa ikke videre vejbart ud, ikke for noget Slags Foretagende.

Men saa længe man laa her, saa var man da et Sted.

Asmadæus gav sig til at puste til alle mulige Tanker, til hele sit gamle Brændselsforraad af Pæbit og glade Ideer. Men det var, som om de sneede ned alle sammen, som trak den liggende Stilling dem til Bunds igen, -- der blev ikke andet tilbage end et klemmende, umedgørligt Savn, en segnesfærdig Længsel efter alt det, som ikke var Sne og blæsende hjemløs Ufred, -- en Længsel efter Mad og Kulild og en trygt beskyttet Hvile.

Han bed sig i Læben og sparkede i Høet.

— Den Smule Vinter! fór det ham haanligt gennem Hovedet.

Men saa sejlede Signe ham forbi, som havde han raabt om Hjælp mod sin Vilje.

-- Signe!

-- Aldrig i Evighed!

Han laa og puttede Hø i sin Mund og bed det med sine Tænder.

Hun havde tjent sig det solide til. Han stod ikke længer i hendes Tabel. Giv ham en Tallerken Grønkaal vilde hun, et Par af Jespersens Sokker, -- og lattet lukke sin Dør efter ham.

Han saa ud i Sneen. Jorden derude blev saa grænseløs, nu hun var borte, blev dobbelt stor, dobbelt kold, -- alt for stor. Det var, som formaade han ikke det, han havde lovet sig selv at gaa sit Liv til Ende med.